

Mihael Lajlar

Vsak dan se obnavlja

Nevihta

Večer diši
po zažganem – skoraj
je že jesen
in je kurjenje na prostem
spet dovoljeno,
diši
po čistilu in mokrih stopnicah,
ki so jih stanovalci pomili
že popoldan,
dvakrat na teden,
po točno določenem urniku,
diši
po skoraj praznih parkih,
igriščih in dnevnih kavarnah,
polzamrlih pogovorih,
treskanju vhodnih vrat
in obračanju ključev.
Noč diši
po tebi;
po tebi
in prešitem dežju.

Četrtič

V sobi se razrašča
vonj po hladni slini,
neznana teža stvari,
odmev,
zarisan s prsti
ali kredo.
Ko te izgovorim
in tipam skoz odejo,
ko te okušam kot besedo,
te že zdavnaj ni več.

Pesem za tišino in glas

Strune sem napel
ravno toliko,
da ne počí vrat,
goltanec
kitare;
zdaj bo molčala višje
in svetleje.
Lepljivo zapete besede
ostanejo spodaj
in tišje, vse redkeje
so napisane za dva –
vsa tista deževja
in topla
jutra in ptice,
sramežljivi dotiki
izpod težke odeje
se razdišijo,
še preden jih glas
opraviči
in konča.
Čas izstopi
in me prešteje.

Geometrija

Veter prelista
obešeno perilo
in svetloba se pomakne
brutalno blizu.
Snubitev pred rojstvom.
Zverinska gravitacija
prstov, ki krvavijo
tinto in rastejo
skozi tišino,
sezidano z vonjem
in imenom tega Mesta.
Papir si je zašil
grlo in diši
po snegu.

Čelo

se lušči
v plasteh,
sledih mrež,
ki so jih stkala
bežna usta in jih danes
ne znam več imenovati
s pravo barvo.

Le midva si deliva isti jezik

Zdaj svet zgodaj sleče
svetlobo;
obesi jo, suši in greje
na drugem koncu
časa.

Pod oknom otrdijo
veje in koraki in vlaki
so že ogrevani, postaje spet ledene
ob večerih, ko zamujajo
otroci v postelje in so odrasli
že nekoliko pijani in filmi
spet krajši in družinski, pesmi
tihe in skesane, ko se prižigajo
kamini, dolgo dogorevajo,
končno dogorijo
in je spet vse tiho.

Takrat se najin jezik
raztelesi na urejeno zmedo
dotikov, ki jih podarjava
drug drugemu
in nikomur
drugemu.